

Gondolatok a sz?l?hegyen

2019 július 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez a végs? titok...

Áll egy családi panzió a Mura-vidéki Lendván, odafent, a sz?l?hegyen. Teraszáról meglátni a múltat s jövend?t. Jártam én itt valaha, tíz éve is meglehet már, de eleven minden emlék, most lelkesen mutogatom fiamnak a nagy látnivalót.

T?lünk jobbra Szlovénia terül el: tiszta id?ben kis híján az ország közepéig ellátni, közelinek tetszenek a távoli hegyek. El?ttünk Horvátország, a hátunk mögött jobbra Ausztria, a panzió mögött pedig, kissé balra, Magyarország.

Itt állunk hát, Közép-Európa kapujában, és bármerre induljunk el, nagyjából ugyanazt találjuk tájban, emberben, szokásban. Házigazdánk is egyazon magabiztossággal beszélget el a panzióvendégekkel magyarul, szlovénül, németül és angolul. Arra gondolok, valaha magától értet?dött mindez az etnikailag kevert tájakon, és egyébként is, micsoda dolog, hogy a közép-európaiak kézzel-lábbal beszélgessenek egymással, miközben az eltelt évszázadok közös családba sodortak bennünket.

Aztán eszembe jut, hogy apám valaha errefelé, pontosabban nem olyan messze innen teljesített katonai szolgálatot. A *Rákosi*-korszakban, a „láncos kutya”-id?szakban, amikor a jugoszláv–magyar kapcsolatok megromlása háborúval fenyegetett. Akkoriban nem schengeni értelemben is megmérhet? szabadságot és négy gyarapodó, boldog országot, hanem egymástól szögesdróttal elválasztott, katonai megszállást nyög? népeket, nemzeteket talált errefelé. Oroszok, magyar és jugoszláv kommunisták, gyilkosságok és félelem mindenfelé – valahogy így festett itt az élet az ötvenes években.

Egyetlen nemzedék telt el, és minden megváltozott. Tizenkilenc éves koromban véget ért a szocializmus, és most, ahogyan a fiammal gyönyörködünk a panorámában, arra gondolok, hogy a történelem alkalmasint szeszélyesebb az id?járásnál, de még a házsártos asszonynál is. Két nemzedéken belül elvesz t?led mindent, majd felkínálja a korlátlan lehet?ségeket – és a tanácstalanul álló ember, akinek csak a neve és az orcája változik, de a lényege nemigen, igyekszik megfejteni, megérteni a kort, amelybe született. És ha már megértette valamelyest, hozzáidomul a saját lehet?ségeihez. Perel a végzettel, vagy belenyugszik a sorsába, de mindenképpen benne áll az id?ben, valamiképpen megesnek vele a dolgok.

Hozzájárulásunk mértéke a saját korunkhoz teljességgel rajtunk áll vagy bukik. Gyarapíthatjuk közös tudásunkat, segíthetjük a nemzedéki tapasztalatokat, vagy éppen tör?dhetünk kizárólag önmagunkkal is. Választásunk eredménye azonban világosan meglátszik majd a korszakon, amelyben élnünk rendeltetett: tevékeny, alkotó emberekb?l is állhat a társadalom, és elkorcsosult, saját élvezetét keres?, elpuhult fajankókból is. Egyéni döntéseinknek tehát mélyreható társadalmi következményei is vannak. És az a társadalom, amely gondol a jöv?re és hordozza a közös cselekvés fontosságának tudatát, mindig felülkerekedik a gazdagabb, de egyéni önzésébe fúlt, értékek és irányt? nélkül bolyongó tömegen, amely még társadalomnak sem igen mondható, legfeljebb egymás mellé kényszerült emberek különféle csoportjainak.

Egyet bizonyosan tudhatunk err?l a korról, amelyben élünk: válságkorszak. A válságról *Hamvas Béla* annak idején jó tanulmányt írt, és nagy-nagy körözés után abban állapodott meg, hogy minden nemzedék szükségszer?en válságosnak érzi a saját korszakát, sóvárog a vágyott aranykor után, és szentül hiszi, hogy akik utánuk jönnek, sokkal rosszabbak náluk. Mégis: a XXI. századi nyugati kultúrkörben élve megcáfolhatatlannak t?nik a válság. A mai kor példátlanul gyors és mély változásai veszélybe sodortak mindent, minden feloldódni látszik, amit biztosnak, szilárdnak, öröknek éreztünk az életünkben.

Itt, a lendvai sz?l?hegyen azonban nincs válság. Átmenetiség híján az öröklétre vetjük pillantásunkat. Ránézek a fiamra, és azt gondolom, ?k sokkal jobbak lesznek nálunk. Hallgatom a többnyelv? tereferét, és arra gondolok, van közép-európai jöv?. Végiglegeltetem a szemem a tájon, és végtelenül megnyugtat, hogy a megm?velt sz?l?, a szelíd dombok és a távolban kékl? hegyek akkor is itt lesznek, ha mi már régen nem leszünk.

Talán mégsem a történelem zsarnoksága ural minket. A történelem eleve emberi fogalom, a végeláthatatlan kozmoszban egy aprócska bolygó él?lényeinek egy csoportja nevezi így végzetét, amelyre látszólag nincs befolyása. Azonban túl a történelmen, túl a kifürkészhetetlen sors játékain, amelyet a gondolkodó ember Isten akaratának nevez, mi is tehetünk valamit a saját sorsunkért. Ha cselekszünk, ha dolgozunk, ha rendíthetetlenül hiszünk családi, nemzeti, emberi hivatásunkban, és ha egyszer?en úgy élünk, mint a régiek, akkor szervesen illeszkedünk az örökléthez. Akkor megteremtettük a harmóniát azon a kicsiny földdarabon, ahol éppen állunk. És a

saját cselekvésünk szükségszer?en mások cselekvését is eredményezi: a dominó megd?l, és az egész társadalom mozgásba lendül, nagy gondolatok születnek, és azok nyomában politikai, gazdasági biztonság, kulturális felvirágzás terem.

Talán ez a végs? titok is. Életünk nem folyamatos próbatétel, hanem a cselekvési térbe lépés örök kísértése.
A dolgok nem egyszer?en megesnek velünk, nem pusztán elszenvedjük a történelmet, de igazíthatunk is rajta, ha olykor-olykor kibabrál velünk.

Majd egyszer, amikor az út véget ér, eld?l, jól sáfárkodtunk-e a kiszabott id?vel. Ha visszatekintünk, választ kapunk arra a kérdésre, alakítottunk-e valamicskét a sorsunkon, vagy csak sodródtunk. Mindvégig rajtunk áll, elégedetten vagy kétségekkel zárjuk-e le a saját történetünket.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló